

น.ร.แพทย์ มพล.

แשרประสบการณ์รักษา'ชาวลาว'

teenstalkasean@matchon.co.th

สวัสดีครับ ผมชื่อ **มิก-นัฐวุฒิ เหมันต์วิเชียร** นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สำนักวิชาแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง วันนี้ผมจะมาแשרประสบการณ์อาเซียนกับการลงพื้นที่เพื่อเรียนรู้บริบทชุมชน แต่ผมไม่ได้ข้ามประเทศไปไหนนะครับ ยังอยู่ในประเทศไทย ประสบการณ์ข้างต้น เกิดขึ้นหลังผมลงไปเก็บข้อมูลงานพยาบาลและสาธารณสุข โดยใช้ชุมชนเป็นฐานการเรียนรู้ที่ อ.เชียงของ จ.เชียงราย เมื่อไม่นานมานี้

พื้นที่ อ.เชียงของ ที่ลงไปเรียนรู้เกี่ยวกับเวชศาสตร์ชุมชน มีผู้ป่วยชาวลาวที่ข้ามสะพานมิตรภาพไทย-ลาว มารักษาที่ฝั่งไทยจำนวนมาก ซึ่งพี่ๆ พยาบาลให้ข้อมูลว่า โรงพยาบาลเขตชายแดนของ สปป.ลาว มีแพทย์เฉพาะทางไม่เพียงพอ ชาวลาวส่วนมากจึงต้องข้ามฝั่งมาหาหมอที่ฝั่งไทย

“เมื่อทำงานในพื้นที่จริง ทำให้ผมเห็นในสิ่งไม่เคยเห็นมาก่อนจากโรงพยาบาลในเมืองหลวง หรือในห้องเรียน ด้วยความแตกต่างทั้งทางด้านภาษา วัฒนธรรม และลักษณะของโรคภัย ที่ที่หมอ และพี่ๆ พยาบาล ต้องใช้

ทักษะทั้งหมดที่เรียนมา เพื่อรักษาผู้ป่วยกลุ่มชาติพันธุ์ในพื้นที่ รวมถึงชาวลาวจำนวนมากที่ป่วยด้วยโรคภัยที่แตกต่าง อีกทั้งยังมีอุปสรรคเรื่องภาษา และการสื่อสาร เพราะไม่สามารถพูดไทยได้ หรือพูดไม่คล่อง จนบอกอาการเจ็บ

ป่วยผิดเพี้ยน ต้องอาศัยล่ามช่วยแปลให้แพทย์เข้าใจอาการ แต่ล่ามก็มีน้อย ฉะนั้น ถ้าเราได้มาคลุกคลีกับชุมชนตั้งแต่ช่วงเรียน จะช่วยให้เข้าใจคนป่วยที่หลากหลายมากขึ้นได้ครับ เมื่อจบเป็นหมอ ก็ช่วยประหยัดเวลาในการทำความเข้าใจระหว่างกัน เวลาที่เหลือก็นำไปค้นคว้าหาความรู้หรือพัฒนาในเรื่องอื่นๆ ต่อยอดได้มากขึ้น”

สำหรับนักเรียนแพทย์ มพล.ทุกคนจะได้ลงพื้นที่ชุมชน เพื่อเรียนรู้ร่วมกับอาจารย์หมอและพี่พยาบาล รวมถึงบุคลากรด้านสุขภาพตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 แต่ละปีจะกำหนดประเด็นในการเรียนรู้แตกต่างกันออกไป ซึ่งการเรียนรู้ในลักษณะนี้จะได้เห็นได้ชัดเจนเลยว่า รักษา หรือป้องกันโรคภัยได้ดีกว่าการปล่อยให้ชาวบ้านเจ็บไข้จนเดินทางมาหาหมอที่โรงพยาบาล ที่บางครั้งอาการหนัก และเสี่ยงอันตรายต่อชีวิตโดยไม่จำเป็น

“ผมคิดว่าการเรียนรู้ด้านการแพทย์ที่เข้าถึงชุมชนอย่างแท้จริง จะทำให้นักศึกษาสังเกต เก็บเกี่ยวความรู้ พบเห็นความจริงในสิ่งไม่เคยเจอหรือที่ในห้องเรียนไม่สามารถให้ ยังฝึกให้ผู้เรียนชวนช่วย ประมวลผลสิ่งรอบตัวด้วยตนเอง ทั้งหมดจะช่วยเพิ่มศักยภาพ รวมทั้งเติมแรงบันดาลใจได้

อย่างดีให้กับผู้เรียน”

ล่าสุด มหาวิทยาลัยของผม ร่วมมือกับองค์การอนามัยโลก (WHO) และมูลนิธิเพื่อการพัฒนาการศึกษาบุคลากรสุขภาพ (ศสช.) จัดงาน “เชื่อมสถาบัน สถานเครือข่าย DHS Academy สู่ศตวรรษที่ 21” ภายใต้โครงการพัฒนาการศึกษาบุคลากรสุขภาพในศตวรรษที่ 21 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทุกภาคส่วนกำลังผลักดัน และสร้างคนด้านสุขภาพในมิติใหม่ ผมภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยพัฒนาให้ระบบสุขภาพของไทยในอนาคตให้เข้มแข็งมากขึ้น และช่วยเหลือรักษาผู้คนทั้งในประเทศ และประเทศเพื่อนบ้านอย่างลาว

ถ้านักเรียนนักศึกษาแพทย์รุ่นหลังได้รับโอกาสลงพื้นที่ชุมชน ได้รับโอกาสติดตามแพทย์พยาบาลรุ่นพี่ ช่วยรักษาชาวบ้านที่หลากหลายทางวัฒนธรรมความเป็นอยู่ ทั้งในและนอกประเทศมากขึ้น คราวนี้ไม่แน่นอนครับอนาคตไทยอาจจะมีแพทย์ที่เต็มใจรักษาโรคภัยให้ชาวบ้านในพื้นที่ห่างไกลมากขึ้น รวมถึงป้องกันและรักษาโรคอุบัติใหม่ที่เกิดขึ้นในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วย

นี่คือประสบการณ์การลงชุมชน เพื่อชุมชนของผม ขอขอบคุณที่ติดตามอ่านนะครับ

นัฐวุฒิ เหมันต์วิเชียร
ชั้นปีที่ 4 สำนักวิชาแพทยศาสตร์ มพล.